

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti utca 35-45.

A Kecskeméti Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja útján

KECSKEMÉTI TÖRVÉNYSZÉK Büntetés-végrehajtási Csoportja	
Érk. módja: személyesen/postán/gyűjtőládába/e-mailen/faxon	
Érk.:	2018 -01- 11
Melléklet:	6
Bv.:	302/2017/6
F.:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED]

[REDACTED], képviselőként eljárva (ügyvédi meghatalmazás F/1. szám alatt csatolva) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/78-0/2018
Érkezett:	2018 JAN 16.
Peldány:	1
Melléklet:	12
Kapcsolódó:	H

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Kecskeméti Törvényszék 4.Bv.302/2017/6. számon hozott végzését (F/2. számon csatolva) és az azt helyben hagyó Kecskeméti Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Bpkf.642/2017/2. számú végzését (F/3 számon csatolva), mint alaptörvény-ellenes bírói döntést megsemmisíteni szíveskedjék.

Kérelmem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének a XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztes eljárásból való jog).

Kérelmem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 27. §-a amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisítheti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

Az Indítványozó személyes érintettségét igazolja, hogy az Indítványozó kártalanítást kérelmező volt a 3.Bpkf.642/2017/2. számú határozattal lezárt alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatti kártalanítási ügyben.

A 3.Bpkf.642/2017/2. számú végzés az Indítványozó 2017. november 8. napján vette kézhez, az Abtv. 30. § (1) alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §), ugyanis az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát alapvetően érinti az, hogy a Kecskeméti Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja és Másodfokú Tanácsa – az ügy tárgyát képező a 2013. évi CCXL. törvény (továbbiakban Bv. tv.) 10/A. § kártalanítási eljárás során hozott végzések Indítványozó fogvatartásának körülményeire vonatkozó adatok az indokolásból hiányoznak, vagyis a zárkák alapterületére és az azokban elhelyezett fogvatartottak számára vonatkozó adatokat nem tartalmazza, tehát az indokolás értelmezhetetlen és nem megalapozott, továbbá az eljárás során, sem pedig annak lezárultával sem továbbították a jogi képviselő részére a büntetés-végrehajtási intézetek által a Törvényszéknek továbbított véleményt és a fogvatartotti nyilvántartás vonatkozó részeit, azokra Indítványozó észrevételt tenni nem tudott. Az Indítványozó már ezen a helyen hangsúlyozza, hogy **panaszának tárgya a vonatkozó indokolás hiánya**, hiszen az indokolt döntés a tisztességes eljáráshoz való jog immanens részét képezi. A jogvita centrális kérdésében – hiszen ezen dőlt el az eljárás kimenetele – az indokolás kellő részletessége, gyakorlatilag a teljes hiánya tisztességtelen. Az indoklás hiánya pedig különösen sérelmes egy olyan eljárás során, amelyben Indítványozónak nyilvánvalóan objektív nehézségekkel kell szembesülnie minden bizonyíték beszerzésekor, a Bíróság nincs kötve az *affirmanti incumbit probatio* elvéhez, mivel lényegében kizárólag a büntetés-végrehajtási intézetek vannak abban a helyzetben, hogy a bizonyítékokhoz teljes körűen hozzáférjenek, mindezért a kérdéssel a t. Alkotmánybíróságnak érdemben kell foglalkoznia.

A panasz tehát hangsúlyozottan nem ütközik az ún. negyedfokú jogorvoslat tilalmának elvébe, a beadványban foglaltakat semmiképpen nem lehet ekként értelmezni, az egyértelműen ellentétes lenne az Indítványozó előadásával és annak szándékolt tartalmával.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

A tények

1. Indítványozó 2014. július 25. napjától a Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben tartózkodott, majd 2016. március 6. napjától a Kalocsai Fegyház és Börtönben tölti szabadságvesztés büntetését. A Indítványozó az alapvető jogokat sértő elhelyezés körülményeire tekintettel, panasszal fordult az Emberi Jogok Európai Bíróságához (továbbiakban: EJEB), a kérelmét az EJEB 18805/16 számon nyilvántartásba vette (az iktatásról szóló tájékoztató másolata **F/4** számon csatolva), de a kérelem vizsgálatát az EJEB 2017. augusztus 31-ig felfüggesztette, és kártérítésre azóta sem nem kötelezte az államot.
2. Indítványozó kártalanítási kérelme 2017. március 1. napján került benyújtásra a Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézethez. A Bv. tv 10/A. § (5) pontja és a 70/A. § (2) pontja alapján a kérelmet a fogvatartás helye szerinti bv. intézet a véleményével továbbítja a büntetés-végrehajtási bíróhoz. Ennek megfelelően a Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet továbbította a kártalanítási kérelmet a Kalocsai Fegyház és Börtön részére további ügyintézés céljából (az erről szóló 2017. március 6. napján kelt tájékoztató **F/5.** számon csatolva). Ennek ellenére, és attól eltekintve, hogy az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülményeknek a kérelem benyújtásakor történő fennállására a kérelem több helyen is utal, a kérelem elbírálásakor csak a Pálhalmi Fegyház és Börtönben töltött időszakra vonatkozóan állapít meg kártalanítást a végzés. Általánosan kialakult gyakorlat, hogy a fogvatartás körülményeit a kérelem benyújtásának napjáig vizsgálják, és annak ellenére, hogy a kártalanítási kérelem a Pálhalmi Országos Büntetés-végrehajtási Intézethez lett benyújtva, annak tartalma alapján az alapjogokat sértő elhelyezési körülmények folyamatos fennállására lehet következtetni – a Kalocsai Fegyház és Börtönnel kapcsolatos elhelyezési körülmények mégsem képezték vizsgálat tárgyát.
3. A Kecskeméti Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportjának 2017. szeptember 21. napján kelt, 4.Bv.302/2017/6. számú végzése Indítványozó 2014 óta tartó szabadságvesztés büntetése alatt 45 nap vonatkozásában állapította meg a kártalanításra való jogosultságot.
4. A végzés 1 bekezdés erejéig foglalkozik a zárkák alapterületével, de nem közöl arra vonatkozóan pontos adatot, hogy melyik zárkában hány napot töltött, és ott pontosan, hány elítélt volt elhelyezve az adott időtartamban. Mindezt pedig annak ellenére, hogy a jogi képviselő részére nem továbbították a bv. intézet által összeállított véleményt, ami tartalmazza

a bv. nyilvántartásban szereplő pontos fogvatartási körülményekre vonatkozó adatokat. Az olyan kifejezések, mint „büntetése nagy részét” illetve „rövid időtartamot” töltött egy zárkában nem alkalmasak a pontos tényállás ismertetésére. Továbbá a végzés arra vonatkozóan tesz csak megállapítást, hogy bizonyos zárkában maximum hány fő helyezhető el az előírások megsértése nélkül, arra vonatkozóan azonban nem tér ki, hogy ténylegesen hány fő volt elhelyezve a zárkában adott időszakban. Ezen felül teljességgel értelmetlen azon mondat a végzés 3. oldalán, amely a következő megállapítást teszi: „A büntetés-végrehajtási intézet alapterületről nem szolgáltatott adatot, de mivel a bútorzat 0,24 négyzetméternél nagyobb helyet foglal, így a zárka alapterülete megfelelt a hivatkozott rendelkezésnek.”

5. Mindezek alapján pedig, megállapít a végzés 45 napot – amely vonatkozásában a kártalanítási igényt alaposnak találta – de ezt a megállapítását semmilyen módon nem támasztotta alá indokolásában. Ezen túlmenően pedig, az is jogos elvárás lenne az indokolással szemben, hogy kitérjen arra, hogy azokon a napokon, amikor nem volt biztosított az előírt nagyságú élettér, akkor pontosan hány négyzetméterrel volt kevesebb mozgástere a fogvatartottnak. Mint a fentiekből is kiderül természetesen erre vonatkozó megállapítást sem tartalmaz a végzés.

6. Jelen eljárás lényege – és a jogorvoslat hatékonyságának alapvető feltétele – a fogvatartási körülmények alapos és pontos vizsgálata, valamint az alapjog sérelem súlyosságának megfelelő mértékű kártalanítás, amit lehetővé tesz a jogszabály azáltal, hogy a büntetés-végrehajtási bíró mérlegelésére bízta, hogy 1200 forinttól 1600 forintig terjedő napi tétel alapján határozza meg a kártalanítási összeget. **Ennek a mérlegelésnek elsősorban annak kellene alapul szolgálnia, hogy mennyivel volt kisebb hely biztosítva a fogvatartottnak az előírtnál. Azonban jelen végzés indokolása erre vonatkozó adatot nem tartalmaz, így magának a vizsgálatnak és valódi mérlegelésnek a létét is megkérdőjelezi, így az indokolás nem támasztja alá a rendelkező részben foglaltakat.**

7. A Be. 258. §-ában előírtakra figyelemmel a büntetés-végrehajtási bíró is köteles az indoklásban számot adni döntéshozatali tevékenységéről. A fent hivatkozott hiányosságok értelmében a végzés indokolása oly mértékben hiányos, hogy nem megállapítható meg belőle, hogy a Törvényszék mire alapította a döntését.

8. A végzés ellen Indítványozó jogi képviselője útján fellebbezéssel élt, amelyben az indokolási kötelezettség megsértésére mellett az elhelyezéssel kapcsolatos körülmények terminus technicus túlságosan szűkítő alkalmazása hivatkozott, mivel a végzés a Indítványozó által a rossz higiéniai körülményekre tett panaszát kifejezetten nem tekintette a jogszabályban előírt élettér hiányához kapcsolódó más elhelyezési körülménynek. (A fellebbezés F/6 számon csatolva)

9. A Kecskeméti Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2017. október 24. napján kelt, 3.Bpkf.642/2017/2. számú – csupán másfél oldalas – végzésében az elsőfokú végzés helybenhagyásáról határozott. **A végzés teljes mértékben figyelmen kívül hagyja a fellebbezésben bemutatott érvelést, megállapítja, hogy az első fokon eljáró bíróság mindent helyesen állapított meg, azonban ezen megállapítást adatokkal és indokolással semmilyen formában nem támasztja alá.** Az első és másodfokú döntés alapjául szolgáló büntetés-végrehajtási adatok és a Bv. tv. 70/A. § (2) bekezdésében utalt vélemény jogi képviselőnek történő kézbesítése pedig továbbra sem történt meg, annak ellenére, hogy ezt a fellebbezésben Indítványozó kifejezetten sérelmezte mivel az az általános gyakorlat a kártalanítási eljárás során az, hogy legkésőbb az elsőfokú döntés mellé csatolva megküldik a teljes dokumentációt, bár több esetben a büntetés-végrehajtási bíró az intézet parancsnoki véleményre történő észrevétel tételre is lehetőséget biztosított a jogi képviselőnek a kártalanítási eljárás során.

A bírói döntés alaptörvény-ellenességének oka

A tisztességes eljáráshoz való jog

10. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a tisztességes eljáráshoz való jogot. Az AB klasszikus megfogalmazásában: *„a tisztességes eljáráshoz való jog az Alkotmányban explicit módon nem nevesített, de az alkotmánybírói gyakorlatban az 57. § (1) bekezdésébe foglalt független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a 2. § (1) bekezdéséből eredő eljárási garanciák védelmének egymásra vonatkoztatásából tartalmilag levezetett alkotmányos alapjog”* [315/E/2003. AB határozat].

11. *„A „tisztességes eljárás” (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem [...]*

az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl – különösen a büntetőjogra és eljárásra vonatkozóan – az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt az – 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint **a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás 'méltánytalan' vagy 'igazságtalan', avagy 'nem tisztességes'** [6/1998. (III. 11.) AB határozat].

12. A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelménye több elvet és garanciális elemet is magában foglal, így a bírósághoz fordulás jogát, a pártatlanság, valamint a jogegyenlőség követelményét, az ésszerű időn belüli eljárást, a fegyveregyenlőség elvét és a jogorvoslathoz való jogot is.

13. Több alkotmánybírói döntés rámutatott, hogy az eljárás tisztessége olyan minőség, amely az eljárás egészének figyelembevételével ítéhető meg. Az Alkotmánybíróság az erre vonatkozó döntéseiben meghatározza a tisztességes eljárás által megkövetelt általános ismérveket. Kiemelte, hogy a tisztességes eljáráshoz való joggal *„szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye”* [pl. 14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 108.; 15/2002. (III. 29.) AB határozat, ABH 2002, 116, 118 120.; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 211.; 14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 256.].

14. Az Alkotmánybíróság – összefüggésben a döntés indokolásának ügyfél jogorvoslatát segítő jellegével – az indokolást alátámasztó bizonyítékokkal kapcsolatosan arra a konklúzióra jutott, hogy **„azoknak megfelelő alapot kell teremteniük a hatékony jogorvosláshoz.”** [630/B/2005 AB határozat]. A bizonyítékok figyelembe vételénél pedig a hatóságoknak elsődlegesen azt kell szem előtt tartaniuk, hogy a tényállás teljes mértékben feltárásra kerüljön.

15. Az újabb alkotmánybírói gyakorlat értelmében a tisztességes eljáráshoz való jog vizsgálata kapcsán a szükségességi-arányossági teszt alkalmazása is indokoltá válik. Az Alkotmánybíróság III/1522/2014. számú 2014. november 11-én kelt határozatában mondta ki a következőket: *„A jelen ügyben azt kellett megvizsgálni, hogy a keresetindítási határidő rövidege, mint a bírósághoz való fordulás jogának, valamint a tisztességes eljáráshoz való*

jognak a korlátozása megfelel - e az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írt szükségességi - arányossági tesztnek, mely szerint alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.” [említett határozat 152.]

- *Az indokolási kötelezettséggel kapcsolatos alkotmánybíróági gyakorlat*

16. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. [IV/3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, ABH 2012,131.; Indokolás (4) bekezdése] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelt-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. [3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, ABK 2012, 504-505.; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, ABK 2012, 622-624; Indokolás (5)]

17. Az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy **döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia**. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az **eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti**. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a

bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket. [összefoglalóan lásd: 7/2013. (III. 1). AB határozat]

- *A vonatkozó EJEB esetjog*

18. Figyelemmel arra, hogy a t. Alkotmánybíróság több döntésében is hivatkozta és rendszeresen figyelemmel van a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára és azt töretlen gyakorlata alapján önmagára nézve minimum sztenderdként kötelezőnek tekinti, az alábbiakban a tisztességes eljárás és szűkebben az indokolási kötelezettség kapcsán ezen fórum gyakorlatát is röviden áttekintem.

Az Egyezmény garantálja a tisztességes eljáráshoz való jogot. A 6. Cikk vonatkozó része

19. A Bíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot az Egyezmény 6. Cikkében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog részének tekinti. E jog pontos tartalma a Bíróság elmúlt évtizedek során számos döntésében kimunkált, széleskörű gyakorlatából olvasható ki. E körben a Bíróság kiindulópontja az, hogy a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét. (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.)

20. A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be. (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.) A Bíróság olvasatában **az adott bírói döntés természete, és az alapul fekvő egyedi ügy körülményei határozzák meg, hogy milyen terjedelmű és mélységű indokolás elégíti ki az indokolási kötelezettség egyezménybeli követelményét.** Ebből következően az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni. (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február

22.; § 58.; *Grádinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.)

21. A Bíróság ugyanakkor azt is elvi éllel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. **A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben.** (*Helle v. Finnország*, 20772/92.; 1997. december 19.; § 60.; *Karakasis v. Görögország*, 38194/97.; 2000. október 17.; § 27.; *Boldea v. Románia*, 19997/02.; 2007. február 15.; § 30.; *Tacquet v. Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 91.; legutóbb megerősítve: *Vojtěchová v. Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25., § 35.) A Bíróság az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatakor figyelemmel van arra is, hogy az indokolás hiánya vagy fogyatékosága valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdését érinti-e. (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; 1994. december 9.; § 28.; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91.; 1994. december 9.; § 30., legutóbb megerősítve: *Ilyadi kontra Oroszország*, 6642/05.; 2011. május 5.; § 44.)

- *Fenti gyakorlat jelen ügyre vonatkoztatása*

22. Jelen ügyben az elsőfokú döntés indokolása nem támasztja alá a rendelkező részben foglaltakat, az olyan mértékben hiányos, ami megkérdőjelezi a tényállás teljes mértékű feltárását, illetve a bírói mérlegelés alaposságát. Mindezzel a hiányos indokolás, a döntést alátámasztó büntetés-végrehajtási adatok közlését mellőzve a döntés nem teremtett megfelelő alapot a hatékony jogorvoslathoz. Majd a másodfokú fórum a bíróság az elsőfokú döntést az ügy lényegi kérdéseinek tekintetében rendkívül hiányosan kifejtett érveit – gyakorlatilag a fellebbezésben kifejtett érvek teljes figyelmen kívül hagyása mellett – mindennemű utóbbi vizsgálat, vagyis arra utaló indokolás nélkül hagyta helyben.

23. A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény és ehhez kapcsolódóan más törvények

módosításáról szóló 2016. évi CX. törvény indokolásában is az **EJEB joggyakorlatának megfelelő** jogorvoslati rendszer kiépítését jelöli meg a jogalkotó célként. Az eljárásban résztvevő felek helyzete rendkívül egyenlőtlen. A kártalanítást kérelmezőnek nyilvánvalóan objektív nehézségekkel kell szembesülnie minden bizonyíték beszerzésekor, a jogi képviselő fogvatartottal történő kapcsolattartása is – a szabadságvesztés intézményéből eredően – korlátozott. A kártalanítási kérelemben foglalt panasz állításokkal szemben a büntetés-végrehajtási intézet nyilvántartásában szereplő adatok és a büntetés-végrehajtási intézet parancsnokának véleménye áll a bírósági mérlegelés alapjaként.

24. Ezzel kapcsolatban az EJEB gyakorlata (lásd Varga and Others v. Hungary) egyértelműen az, hogy a Bíróság nincs kötve az affirmanti incumbit probatio elvéhez, mivel lényegében kizárólag a büntetés-végrehajtási intézetek vannak abban a helyzetben, hogy a bizonyítékokhoz teljes körűen hozzáférjenek. Mindezen sajátosságai az eljárásnak olyan körülmények, amelyek alapján meghatározható, hogy a bírósági döntés indokolás milyen fokú részletessége elégíti ki az indokolási kötelezettséget. Azon általános elv, hogy a bíróságnak a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel kell bemutatniuk jelen esetben – vagyis az egyedi ügy természetéből következően – megköveteli a büntetés-végrehajtási intézeti vélemény részletes ismertetését a döntés alapjául felhasznált pontos nyilvántartási adatok közzétételével, valamint a kérelemben foglalt valamennyi panaszra kiterjedő bírói mérlegelés részletes bemutatását. Mindez egyértelműen hiányzik mind az elsőfokú, mind a másodfokú döntésből.

25. Kizárólag a döntés részletes indokolásából tűnhet ki, hogy a bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a fellebbezésben foglaltakat, a tisztességes eljárás egyértelmű megsértéséhez vezet, ha a fellebbezés tárgyában hozott döntés teljes mértékben nélkülözi a fellebbezés tartalmára vonatkozó indokolást. Jelen ügy esetében a fellebbezés által alapvető problémaként észlelt ellentmondás - mi szerint a Kalocsai Fegyház és Börtönnel kapcsolatos elhelyezési körülmények nem képezték vizsgálat tárgyát annak ellenére, hogy a kártalanítási kérelem a Kalocsai Fegyház és Börtön részére további ügyintézés céljából továbbításra került – még csak említésre sem kerül a másodfokú határozat indokolásában.

26. Az elsőfokú döntés nélkülöz minden pontos adatot, és a tényállás leírása rendkívül elnagyolt, hiányos. Az olyan kifejezések, mint „büntetése nagy részét” illetve „rövid időtartamot” töltött egy zárkában nem alkalmasak a pontos tényállás ismertetésére. Továbbá a

végzés arra vonatkozóan tesz csak megállapítást, hogy bizonyos zárkában maximum hány fő helyezhető el az előírások megsértése nélkül, arra vonatkozóan azonban nem tér ki, hogy ténylegesen hány fő volt elhelyezve a zárkában adott időszakban. Az Indítványozó erre vonatkozó, a fellebbezésben részletesen kifejtett érvelésére vonatkozóan a másodfokú döntés indokolása nem tartalmaz semmilyen megállapítást.

27. A fellebbezési eljárás során az alapügyben érvényesítendő eljárási követelményeket, az indokolási kötelezettségre vonatkozó jogszabályi előírásokat egyaránt szem előtt kell tartani. Jelen ügyben azonban a fellebbezésben támadott hiányos indokolást egy még hiányosabb bírósági vizsgálatra utaló másodfokú döntéssel hagytak helyben. Olyan eljárásjogi garanciák sérültek, amelyek általánosságban, de jelen ügy sajátosságaira tekintettel különösen súlyos mértékben sértik a tisztességes eljáráshoz való jogot.

28. A fent hivatkozott hiányosságok értelmében az elsőfokú és az azt helybenhagyó döntés indokolása is oly mértékben hiányos, hogy nem megállapítható meg belőle, hogy a mire alapított a döntés, milyen vizsgálat eredményeként került elutasításra a fellebbezés. Mindez sérti az Alaptörvény XXVIII: Cikkében és az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. Cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot is.

Kérelem

29. Összegezve a fent részletesen kifejtett indokaimat, a megtámadott a Kecskeméti Törvényszék 4.Bv.302/2017/6. számon hozott végzése és az azt helyben hagyó Kecskeméti Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Bpkf.642/2017/2. számú végzése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, mert az eljáró bíróságok döntései nem teljesítették az alkotmányos indokolási kötelezettséget.

30. **Tisztelt Alkotmánybíróság, a beadványban részletesen kifejtett indokok alapján kérem, hogy a a Kecskeméti Törvényszék 4.Bv.302/2017/6. számon hozott végzését és az azt helyben hagyó Kecskeméti Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Bpkf.642/2017/2. számú végzését, mint alaptörvény-ellenes bírói döntéseket semmisítse meg.**

Kelt: Budapest, 2018. január 8.

Tisztelettel,

Indítványozó képviselőjében:

dr. Karsai Dániel

Ügyvéd
Karsai Dániel Ügyvédi Iroda
1056 Budapest, Nagy Pál u. 10.

.....
Karsai Dániel Ügyvédi Iroda
dr. Karsai Dániel András
ügyvéd